

[Aksel Larsen.]

give Udtryk for forventede Forudsætninger i Anledning af denne Traktatafslutning, uden at dette er Berlins Mening om denne Sag. Dette ønsker jeg skal understreges. Vi har her hørt, hvilke Forudsætninger man havde i Berlin ved Underskrivelsen af Traktaten, og saa kan man ikke vejre det bort ved at sige, at disse Forudsætninger kender vi intet til og anerkender ikke, det faar man nok at mærke.

Det vilde være fristende ved denne Lejlighed at foretage en lang, udførlig Gennemgang af, hvorledes dansk Udenrigspolitik dels har været tidligere og dels har udviklet sig i de senere Aar. Jeg skal afstaa herfra, men jeg kan ikke undlade at nævne i hvert Fald nogle Eksempler paa denne Politik Udvikling, i hvilken jeg anser den Traktat-undertegnning, som her foreslaas, for at være en Milepæl, den Udenrigspolitik, som den højtærede Udenrigsminister har lagt Navn til og vel er den hovedansvarlige for. Jeg tænker paa saadan noget som Handelstraktaten, der valutamæssigt, økonomisk og beskæftigelsesmæssigt er til Danmarks Ugunst og til Tysklands Gunst, men som man trods gentagne Gange fremsat Kritik synes at være evig tilfreds med paa højere Steder. Jeg tænker paa alle de Aftaler, som staar i Forbindelse hermed og ligger paa samme Linie. Maa jeg nævne Turistaftalen. Jeg tror, Danmark er det eneste nordiske Land, der har en saa mærkværdig Aftale; der kan rejse lige saa mange Danske til Tyskland og lægge Millioner der, det rager ingen, det er til Tysklands Fordel, men der kan ikke rejse en eneste tysk Turist til Danmark med blot 10 Mark i Lommen, uden at vi først sender 10 Mark derned. Det ærede Medlem Hr. Jens Møller smiler. Det passer ham, Danmark bliver forfordelt saa meget som muligt. Er det ikke i Konsekvens af dette, at det ærede Medlem Hr. Jens Møller kommer her som den tyske Regerings Repræsentant — anderledes kan jeg ikke opfatte ham — og siger: Vi maa have en Clearing-Aftale, vi mangler Arbejdere i Tyskland, dette Volk ohne Raum er ved at blive til Raum ohne Volk, vi har ikke Arbejdskraft, den skal Danmark stille til Raadighed, vi har ikke Raad til at lønne dem, Danmark skal sende Penge ned for at lønne dem. Ja, det er kun i Konsekvens af dette, at jeg med mit Kendskab til Udenrigsministeren og hans Indstilling til de Spørgsmaal maa befrygte, at man en skønne Dag kommer til en saadan uhyggelig Clearing-Aftale.

Eller tænk paa, hvad der er sket paa det saakaldte politiske og kulturelle Om-

raade! Dagspressen har faaet Mundkurv paa; hvis der er Blade, der som „Arbejderbladet“ tillader sig blot at bjæffe lidt ud mellem de Læderremme, som Mundkurven bestaar af, kommer det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch med en streng Irettesættelse til Bladet og siger: Det maa I ikke! Ikke alene blander Regeringen sig af udenrigspolitiske Hensyn i Det kongelige Teaters Repertoire paa meget uheldig Maade, men forbyder ogsaa Opførelse af bestemte Skuespil i visse bestemte Landsdele.

Nu kommer Repræsentanter for den anden Part i de forskellige Aftaler, vi har med Tyskland, herop paa Rigsdagens Talerstol i skøn Forening — der er rørende Enighed i denne Sag som i alle andre Sager —, det ærede Medlem Hr. Frits Clausen og det ærede Medlem Hr. Jens Møller kommer herop og siger: Det skal fortsættes! Det offentlige Liv skal fuldkommen ensrettes i Danmark, det skal forbydes den danske Presse at sige andet, end hvad der passer Goebbels og hans Organer i Berlin! Ja, det vil naturligvis være en konsekvent Fortsættelse af den hidtidige Udvikling, men der er det ved det, at jeg frygter, at denne Traktat, man nu staar i Færd med at ratificere, skal bevirke, at Udviklingen gaar endnu hurtigere i den Retning, end den hidtil er gaaet. Det er ogsaa gaaet, som man kunde vente det. Ikke to, men tre ærede Medlemmer er kommet op i denne Debat og har sagt: Vi er begejstrede for denne Ikke-Angrebstraktat, den maa endelig vedtages, og saa maa man naturligvis skynde sig at tage Konsekvensen af den, og Konsekvensen er Danmarks Udmeldelse af Folkeforbundet. Jeg tror ikke, man behøver at være i Tvivl, jeg tror, man kan være overbevist om, at de tre ærede Medlemmer har deres Forbindelser i den allerbedste Orden, og at de ikke taler med deres egen, men med deres Herres Tunge.

Saa har vi altsaa faaet Besked om den anden Parts Forudsætning ved denne Traktats Undertegnelse, og saa bliver vi nok bekendt med disse Forudsætninger ved senere Lejlighed. Men saa er det jeg siger: Man burde betænke sig, og man burde springe fra, mens Tid endnu er. Jeg kunde ogsaa sige saadan, at det forekommer mig, at hele den internationale Situation frister til alle andre Eksperimenter end det Eksperiment, man her er i Færd med at foretage. Man lægger Danmarks Udenrigspolitik fast, saa den i hvert Fald for største Parten af Omverdenen kun kan opfattes paa den Maade, at Danmark er ved at blive et Halehæng